

№23 თბილისი ლექსიკონი 1952 წ. გამომცემლობა „კომუნისტი“ წელი XXX ფასი 2 ზან.

საქართველოს სახელმწიფო უნივერსიტეტი
საბუნებისმეტყველო ფაკულტეტი
საქართველო-საბჭოთა მეგობრობის უნივერსიტეტი

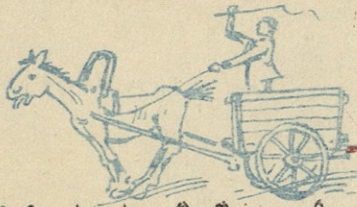
საქართველოს სახელმწიფო უნივერსიტეტი
საბუნებისმეტყველო ფაკულტეტი
300
23/11 52
1

ამერიკის ხარხი

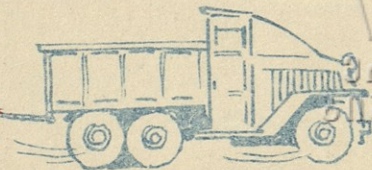
ბრიტანეთმა ამერიკის
სწრაფვა როგორ შეაფერხოს? —
თურქეთს ყურში სტაცა ხელი,
რომ ამ ხერხით უკეთ ხერხოს!

კ 23

ქართული

ქართული
ლიტერატურა

ზამთარი ძალაში შევიდა მთელი თავისი თოვლ-ყინვითა და ბროლისებური ლოლუებით. მზე ზედმეტად იფასებს თავს და კეკლუცი ქალიშვილივით გვემალება. ჩვენი ვალია გაზაფხულამდე როგორმე გავძლოთ, ღუმელს შემოვუსხდეთ, თავი თბილად შევიწახოთ და სად წავა მისი ბრწყინვალეობა, პატივცემული მზე აპრილში ისევ მოგვანახავს.

მაგრამ ცხელი ღუმელი და თავის თბილად შენახვა არც ისეთი იოლი საკითხია, როგორც ამას ივლისში და აგვისტოში ვახერხებთ. ღუმელს, როგორც საყოველთაოდ ცნობილია, შეშა ან ნახშირი სჭირდება.

„შეშა და ნახშირი? ინებეთ, რამდენიც გნებავთ“ — იტყვიან „თბილსათობელები“ და უღვაშებში ჩაცხენებთ. გულთბილ მადლობას მოვახსენებთ და მათი პატივისცემითაც ავივსებით, მაგრამ ეს შეშა და ნახშირი ხომ დიდუბიდან, ან ნავთლულის საწყობიდან უნდა მოვზიდოთ?

ახლა თბილისელი შოფრები აღელდებიან: „ვა, ჩვენს ქალაქში თუ მანქანა არ იშოვება, მტკვარში თევზი გამწყდარა და ცაში ვარსკვლავები!“ — იტყვიან ისინი.

არა, მეგობრებო, წარმოვიდგინოთ, რომ მე ერთი დაწესებულების მომპარაგებელი გახლავართ. ზამთრის ყინვა, მოგესხენებათ, მხედველობაში არაფერს ღებულობს და საზოგადოებრივ ორგანიზაციასაც ისეთსავე დროს ატარებინებს, როგორც კერძო სექტორს. ჩვენს დაწესებულებას, ამასთან ერთად, საბარგო მანქანა არ გააჩნია და შეშა-ნახშირი რომ საწყობიდან ჩვენამდე მოვზიდო, საკმაოდ დიდი თანხა მჭირდება.

ფული მაქვს, რამდენიც გნებავთ, მაგრამ მის დახარჯვას საბუთი უნდა, რევიზორის გულის დასამშვიდებელი საბუთი. აბა სცადეთ და დაწესებულებამდე 100 კუბმეტრი შეშა ან 200 ტონა ნახშირი მოზიდეთ. საბუთს თუ არ იშოვნით, უცბათ, 3-4 ათასი მანეთის გამფლანგველი შეიქნებით.

„ერიჰა! გძინავს, ძმობილო?“ — დაიძახებს სარეწაო კავშირში შემავალი არტელი „ქაპანტრანსი“, ანუ როგორც

მას რუსულად უწოდებენ „გუეტრანსი“, — „მოდი ჩემთან, შეშა-ნახშირს ერთ საათში გადმოგიზიდავ და თან ისეთ საბუთს მოგცემ, რევიზორის გული კი არა, ქვა გახეთქოს!“

მივიღეთ „ქაპანტრანსთან“.

— რა სახის ტრანსპორტი გაგაჩნიათ, მეგობრებო? ცხენი და ფურგონი? კი მაგრამ თქვენს დაჩაჩანაკებულ ცხენს და დანჯღრეულ ფურგონს რის გადაზიდვა შეუძლია? ამ განსაცვიფრებელი ტექნიკის ეპოქაში რა ძალა გვადგია, რომ სიმშვილისაგან დავარდნილ თქვენს „ქუტრანს“ თითოეული ღერი შეშა კუდზე სათითაოდ მივაბათ და რამდენიმე კილომეტრზე გადავთრევიოთ?

„რა სიმშვილი, რომელი დავარდნა?“

რატომ გაგიკვირდა პატივცემულო „ქაპანტრანსო“! ის მაინც არ გახსოვს, ამას წინათ, თქვენი არტელის წევრმა სტეპანიანმა რომ ზოოპარკში ძვალ-ტყავად ნაქცივი აჩუა მიიყვანა? საწყალ ლომს, ამ ცხენის შემხედვარეს, კინაღამ გული აერიო და ზოოპარკის დირექციამ უარი გითხრათ ცოცხალი ლეშის მიღებაზე. გაიგოთ თუ არა ჩაჩანაკმა ცხენმა მისი დაწუნების ამბავი, უცნაურმა თავმოყვარეობამ იფეთქა მასში და გულზეიალობამ იქვე გააფშეკინა ფეხები. ზოოპარკიდან ვინღა გამოათრევდა ლეშს, ტურას მიუღდეს იგი, თავმდაბალ ტურას!

რა ბრძანეთ? ეს შემთხვევითი შემთხვევაა? კარგი, თუ ცხენი გწამს! რა გაასუქებს თქვენს გამწვევ ძალას, როცა წლების განმავლობაში მარცვალ ქერს არ აძლევთ! დღიურად ცხრა მანეთს უხდით მეფურგონეს ცხენის გამოსაკვებად? რა მადა ჰქონია თქვენს ცხენს, ბიჭო? ყურადღება მიაქციე, მორჩენილი ფურაყი მეფურგონემ არ მოიპაროს! რაო? პირიქით, მეფურგონე ორ აშდენ თანხას კიდევ ხარჯავს ცხენის შესანახად ნახალსურევი ფულიდან? კარგი არტელი გქონიათ, თქვენ ნუ მომიკვდებით!

— მოითმინეთ, ძმობილო, — გვეტყვის

„ქაპანტრანსის“ პასუხისმგებელი მუშაკი, — ჩვენი არტელის საქმიანობას თქვენ ვინ გაკითხებთ? თქვენ ფული გადაიხა-

დეთ, კუბმეტრი შეშის გადაზიდვა თქვენამდე 37 მანეთი ღირს!

— თითქმის შეშის ფასი?! — გაკვირების ნიშნად ვადვიტყევით ჩვენ.

— ჩვენთან ასე ღირს, რა გაგიკვირდა, საბუთი არ გინდა? — ნიშნს მოგიგებთ თავმჯდომარე და უაზრო ჰაპანწყევტას არჩევთ „ქაპანტრანსის“ კლიენტი გახდეთ.

— მიიღეთ ფული, მოიყვით თქვენი ცხენები...

— მოითმინე, ძვირფასო კლიენტო, რატომ ღელავ! — გიპასუხებთ „ქაპანტრანსი“ და იქვე უსაქმოდ აყუდებულ რომელიმე მოხალსურე შოფერს გამოუძახებს.

ამის შემდეგ თქვენ ვილაცის მანქანით გადაგაქვთ 100 კუბმეტრი შეშა, „ქაპანტრანსის“ კი უხდით შეშის გადაზიდვის საფასურს 3700 მანეთს. ამ 3700 მანეთიდან „ქაპანტრანსი“ უკანვე გიბრუნებთ 700 მანეთს და გეუბნებათ:

— ჩაუჯექით შოფერს კაბინაში, შეშას რომ ადგილზე მიზიდავთ, ეს შეიდასი მანეთი მას მიეცით.

— ეს როგორ?! — გაიკვირებთ თქვენ.

— სულ უბრალოდ. გჩქარება კიდევ, საბუთიც გინდა, მამაცხოვნებულო, ჩიჩიაც და ბაბაც ერთად მოგართვი და კიდევ გიკვირს?!

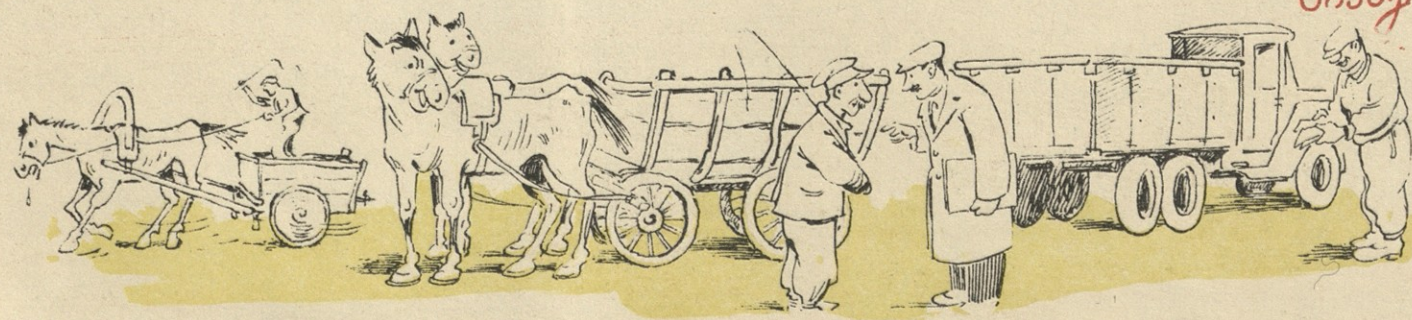
— ფურგონი და ცხენები?

— რალა დროს ფურგონი და ცხენები, ტექნიკა განვითარდა, ჩვენც წინ წავედით!

ასე და ამგვარად, „ქაპანტრანსის“ გამგეობაში 14 კაცისაგან შემდგარი შტატი საანგარიშოებს აჩხაკუნებს, მოხალსურე მანქანების საშუალებით ნაშოვნ ფულს რომელიმე მეფურგონის მარიფათს აწერს და თვის ბოლოს, თავისთვის, კერძოდ მომუშავე მეფურგონის მიერ შეტანილი, გვემით გათვალისწინებული სავალდებულო გადასახადი — 1050 მანეთი ვილაცეების ჯიბეს ათბობს.

სარეწაო საბუთო კი, ხსენებულ არტელს, ასეთი ანტისახელმწიფოებრივ მოქმედებისათვის წლების განმავლობაში გარდამავალ დროშას აკუთვნებს და ერთხელაც არ ჩაფიქრებულა, რომ „ქაპანტრანსის“ მაგიერ დალაღების ამ არტელს „დალალტრანსი“ უნდა ერქვას.

ნიანგი

— ამ დილაადრიან აქ რას მოხუღხარ, წადი, გეურქ, შენს ბედს ეწიე. შენი ფურგონის თვიურ გეგმას საბარგო მანქანით ერთ დღეში ვასრულებ...
— ზოო?... მაყარაჩი ჩემზე იყოს...

ამას წინათ, რომში შემდგარ ასტრონომთა საერთაშორისო ყრილობაზე, ასტრონომიის საკითხებში ჩაერთა რომის პაპი პიუს მე-XII და სცადა ასტრონომიის მოვლენები რელიგიის სასარგებლოდ გამოეყენებინა.

ნახ. ა. კანდელაკისა

გაზეთებიდან

რომის პაპი (რომელიც ამერიკის დროშას შეჰყურებს)—მამაო ჩვენო, ამას რას ვხედავ! უოლ-სტრიტის თანავარსკვლავედში ქრება ტრუმენისა და აჩესონის ვარსკვლავი. იქვე ახალი კუდიანი ვარსკვლავი გამოჩნდა, ნუთუ ეს ეიზენშაუერია!

როგორც ვიცით, ამერიკაში ყოველგვარი მოდა გიჟური რეკლამით ვრცელდება, იქაური რეკლამები კი მუდამ განირჩევა ჭკუის სიმსუბუქით, ან ცხოველური მორალით.

ალბათ, ამიტომ იყო, რომ სენატის არჩევნების მიმდინარე კამპანიის დროს ამერიკული პრესის ყურადღება მიიპყრო ერთი ნაგიჟარის ახირებულმა განცხადებამ, რომლითაც ის რეკლამას უკეთებდა თავის თავს, როგორც სენატში ასარჩევ კანდიდატს.

ერთ დილით ალაბამის შტატში ქუჩებს მოეფინა დიდძალი ფურცლები და წარწერები, რომლებშიც საგიჟეთიდან ახლად გამოსული მოუწოდებდა მოქალაქეებს სენატორად ამირჩიეთო.

„მთელს ალაბამის შტატში ერთადერთი პოლიტიკური მოღვაწე ვარ,—სწერდა ის,— რომელსაც მაქვს იმის დამამტკიცებელი საბუთი, რომ მე ჭკუაზე შეშლილი არა ვარ“.

შეგვიძლია წარმოვიდგინოთ, თუ რა შურით შეხედავდნენ ამ რეკლამის ავტორს ამერიკის სენატში ასარჩევად დასახელებული ის კანდიდატები, რომელნიც არსებითად მის მდგომარეობაშივე გრძნობენ თავს, მაგრამ ფსიქიატრიული საავადმყოფოს დოკუმენტი კი არ გააჩნიათ.

ამერიკული მხიარულების ჩახეხვი

ჩვეულებრივი სცენა: ნიუ-იორკის ქუჩაზე მიმავალ მოქალაქეს, რომელსაც ფეხსაცმელი უჭერს, მოლუშული სახე აქვს. მას აჩერებს პოლიციელი და მკვებდ მიმართავს:

— თქვენ სახეს იკმუხნით, ესე იგი თქვენ უკმაყოფილო ხართ მთავრობის პოლიტიკით?

— საიდან დაასკვნით?—მიუგებს გაკვირვებული მოქალაქე, — ან რა პოლიტიკაზე მეკითხებით?

— ვიცით, ვიცით, თქვენ ახლა რადიკალურად უტორთან გამოიარეთ, რომელიც კორეაში ომის გაფართოების შესახებ ლაპარაკობდა. თქვენ სახე შეიკმუხნით, მაშასადამე, კომუნისტური ელემენტი ხართ, მომყევით...

— და წუთის შემდეგ მოქალაქე „გამომკვლევ ფედერალურ ბიუროშია“, სადაც „გამოიძიებენ“, რომ მისი სახის გრიმასები თეთრი სახლის საწინააღმდეგო განწყობილების შედეგია და გამოუწერენ „გამამხიარულებელ“ რეცეპტს—პატიმრობას, ან გასახლებას.

ეს ანეგდოტის მსგავსი შემთხვევა თავს გადახდა ახალგაზრდა დანელ მწერალ ქალს ელსა გრესს, როპელიც კოლუმბიის უნივერსიტეტში შევიდა სასწავლებლად. გრესსი დანიის რეაქციულ გაზეთებში ათავსებდა სტატიებს, ამერიკული ყოფა-ცხოვრების შესახებ. იგი მოულოდნელად გაასახლეს ანერიკიდან და ეს პოლიციური ზომა იმით დაასაბუთეს, რომ გრესსის წერილებში „პესიმიზმი“ გამოსჭვივისო.

შეგვიძლია წარმოვიდგინოთ, უოლ-სტრიტის პოლიციას რა პატივში ეყოლებოდა ვ. ჰიუგოს რომანის „კაცი რომელიც იცინის“ გმირი, მას ახლა ნიუ-იორკის ქუჩებში გავლა რომ შეეძლოს.

კარგად ვიცი, ნიანგალოებს კამათი არ გიყვართ, მაგრამ ნიანგალო სწორად რომ გემარჯვებოდ, ეს იქიდანაც დადინახე, რომ ჩვენი ცირკის შესახებ დროული და საქმიანი საკითხი დააყენეთ. დღეგრძელი ხარო, ამით სათქმელი ჩამომართვით, გამარჯობათ!

მისაყვედურებთ: ჩვენმა ცირკმა აქამდე ვერ შესძლო საცირო რეპერტუარის შემსრულებელთა ერთი ჯგუფი

მინც აღეზარდაო, ხალხური შემოქმედების ფორმებსაც ასახელებთ. ჩემი თავი თქვენ გენაცვალოთ, მეც მანდა ვარ!

ჩვენ გვაქვს ცირკი. სახალხო სანახაობათა ეს დიდი ასპარეზი ჩვენს დედაქალაქს დიხაც ამშვენებს. ის ყოველდღიურად ასობით და ათასობით მაყურებელს ლებულობს და საცირო ხელოვნების მშვენიერი პროგრამითაც უმასპინძლებს როგორც თბილისელებს, ისე საქართველოს ყველა კუთხიდან ჩამოსულ მოქალაქეებს.

ეს კარგია, მაგრამ ცუდია ის, რომ ჩვენს ცირკს სულ არ გააჩნია ადგილობრივი ყოფა-ცხოვრების ამსახველი რეპერტუარი, დავიწყებულია აქ ჩვენებურ სანახაობათა ის შესანიშნავი ხალხური ფორმები, რაც ვართობასთან ერთად, გონებრივადაც ასვენებს და ახალისებს, რაც გამარავალფეროვნებდა და გამამდიდრებდა, საერთოდ, საბჭოთა საცირო რეპერტუარს.

ამაზე თქვენი საყვედური სწორია, და, მას ორივე ხელით მივიღებდი, რომ ეს პარადად მე დამემსახურებინოს.

მაგრამ მაგარიც ის არის, რომ მე, როგორც ლაღო კავსაძეს და ცირკის დირექტორს, ეს „სატკივარი“ მუდამ მაწუხებდა. ბევრი კაპანწყვეტაც გადამხდია, და ამ „კაპანის“ გაწევა ისე გამძინელა ცირკების მთავარ სამმართველოში მოკალათებულმა ზოგმა ჩინონიკამ, რომ მას ვერც ჩემმა ძველმა სპორტსმენობამ უშველა და ვერც დირექტორულმა გულშემატკივრობამ.

ყოველწლიური დიალოგი სამკარავლოში

ბ. უ.

— იმდენი მატყუე, იმდენი მალოდინე, რომ ნახევარი ზამთარი უპალტოდ გავატარე... ახლა ეს თხოვნა მაინც ამისრულე: ბამბა არ დაუდო, ეგ ზამთარის პალტო იქნებ საზაფხულოდ გამომადგეს...
— თუ აგრეა, ჩემი თავი შენ გენაცვალოს!

მართლაც და რატომ არ უნდა გვექონდეს თბილისის ცირკში ადგილობრივი ხასიათის რეპერტუარი, რომელსაც ეგრეთ წოდებულ „საკონვეიერო“ პროგრამასთან ერთად ვუჩვენებდით მაყურებელს?

რატომ არ უნდა აღეზარდოთ, რატომ არ უნდა გვაყვედეს ცირკში ადგილობრივი შემსრულებლებიც, როცა ამის შესაძლებლობა უდავოდ გვაქვს. ბოლოს და ბოლოს, რატომ არ უნდა გვექონდეს მოძრავი ცირკი, რომელიც მოემსახურებოდა საქართველოს რაიონულ ცენტრებს და ახლად წარმოშობილ მოზრდილ საწარმოო ქალაქებს?

მეც მგონია, რომ თუ გული გულობს, უნდა გვექონდეს და, ეს შეუძლებელი სულაც არ არის არც მატერიალურად, არც კადრებისა და არც რეპერტუარის მხრივ.

ახლა ერთი ვიკითხოთ: რა გაუკეთებია დღემდე ამ საქმის წამოსაწყებად ჩვენს ხელოვნების საქმეთა სამმართველოს, რომელსაც ჩვენი მუშაობის ხელმძღვანელობა აქვს დაკისრებული რესპუბლიკაში?

მას მოსკოვის იმედი ჰქონდა, ცირკების მთავარ სამმართველოს შეჭყურებდა, მთავარ სამმართველოს კი, რამდენადაც მე პრაქტიკან დამარწმუნა, ჩვენი ცირკის რეპერტუარის ადგილობრივი მასალით გამარავალფეროვნების საწინააღმდეგო არასოდეს არაფერი ჰქონია, მაგრამ ჩვენს თაოსნობას მოითხოვდა. ეს იქიდანაც ჩანს, რომ მან ყოველმხრივ ხელი შეუწყო აზერბაიჯანისა და უზბეკეთის ხელოვნების სამმართველოებს ცირკის კონვეიერულ პროგრამაში ნაციონალური ნომრების შეტანაში, მათ საცირო სახსრებიც გამოუყო და მხატვრული ხელმძღვანელობაც გაუწვია.

აი, ეს გარემოება გავითვალისწინეთ და, ჯერ ისევ რვა წლის წინათ დასაბუთებული მოხსენება მივართვი საკავშირო მინისტრთა საბჭოსთან არსებულ ხელოვნების საქმეთა კომიტეტის ცირკების მთავარ სამმართველოს. ჩვენს მიერ წარდგენილ პირველი რიგის პროგრამის პროექტში გათვალისწინებული იყო ცირკის მსახობთა ეროვნული კოლექტივის შექმნა, თანაც ქართულ ხალხურ სანახაობათა ისეთი ნიმუშები, როგორიცაა „ყენობა“, ჯირითი, ყაბახობა, ქართული ქიდაობა და თანამედროვე საცირო ტექნიკიდან გამომდინარე თითქმის ყველა სახის რეპერტუარი.

წარმოდგინეთ, როგორც მოსალოდნელი იყო, ეს იდეა მთავარ სამმართველოში მართლაც მოეწონათ; იმდენად მოეწონათ, რომ ცირკების მთავარ სამმართველოს უფროსმა სტრელცოვამ 1946 წლის 16 ივლისის თარიღით სპეციალური ბრძანება (228) გამოსცა, რომელშიც, სხვათაშორის, ნათქვამია:

„ცირკების მთავარ სამმართველოს 1946 წლის სამხატვრო ღონისძიებათა გეგმაში შეტანილი იქნეს ცირკის ქართული ნაციონალური კოლექტივის ჩამოყალიბება“. ალბათ, არ დაეკვიდებით, დიდად გავვიხარდა!

ამ საქმის ხელმძღვანელობა მე მომანდევს და ხარჯთაღრიცხვის წარდგენაც სასწრაფოდ დამავალეს.

მეც შევადგინე და წარვადგინე. ამას მოსკოვიდან „კონსულტანტის“, ვინმე იურსკის ჩამოსვლა მოჰყვა. იურსკიმ პირდაპირ ხლესტაკოვური მისწრაფება გამოამჟღავნა: მან საკუთარი „ხერის“ ვარაუდით ახედ-დახედა საქმეს, და, რაკი იგრძნო სახელმწიფო ფუნქციებით ჯიბეს ვერ დავიძინებო, თბილისიდან დაუყოვნებლივ გაფრინდა. გაფრინდა და მოსკოვიდან ასეთი „დასაბუთებული“ დეპეშა აფრინა:

„შემოქმედებითი მუშაობის გეგმის გადასინჯვასთან დაკავშირებით, ქართული საცირო კოლექტივის ჩამოყალიბებისათვის მზადება დროებით შეჩერებულია. იურსკი“.

იურსკი მალე საცირო სამმართველოებიდანაც გაფრინდა, მას სხვებზე მიჰყვნენ, ბევრი ხელმძღვანელი შეიცვალა, მაგრამ ეს დიდი წამოწყება კი მათ ჯერჯერობით ჩავვიშალეს.

ახლა 1947 წელში შევუდგენით ამ იდეის განხორციელებისათვის ბრძოლას. აზერბაიჯანისა და უზბეკეთის მსგავსად, ჩვენი ცირკის პროგრამაში რამდენიმე ადგილობრივი ნომრის შეტანა მაინც გვიწოდებოდა და გავთანხმდნენ, მაგრამ როცა საქმე საქმედ უნდა ქცეულიყო, — კვლავ გადავიდეს საკითხის შესწავლის მიზნით.

და, ასე, დაუსრულებლივ, ყოველწლიურად ვადგენთ პროექტებს, შეგვაქვს წინადადებები, ვთხოვთ, გვირღებინ და, ბოლოს, საქმე მაინც ვერ მოვიგვარებია მაშინ, როცა თბილისის ცირკს ყოველწლიურად დიდი მოგება აქვს და იგი „სახსრების უქონლობას“ ვერ მოიმიზეზებს.

და, თქვენ სწორედ მისწრაფაზე გავიხსენეთ, დროულად გვისაყვედურეთ და საქმიანად მიგვითითეთ ჩვენი ცირკის მნიშვნელოვან ნაკლზე. მართალია, მე არ დამიმსახურებია, მაგრამ მაინც მოხარული ვიქნები, თუ ჩემდამი მომართული თქვენი საყვედური ამ საქმეს წამლად დაედება.

ლაღო კავსაძე

საქართ. სს რესპუბლიკის სახალხო არტისტი, ხ.ხ. ცირკის დირექტორი.

ნახ. ე. ცომაიახი

— ამაოდ ვუცდით, დაზღიდარს ჩვენთვის არა
 სცალია, თვითონ არის გართული ჭამა-სმით!
 — ვაცალოთ, საცაა შეზარხოშდება და ორ ბოთლ
 ღვინოს ფეშქაშად თვითონ გამოგვიგზავნის.

ნიანგა უკვალა

● „ნიანგის“ № 13-ში დაიბეჭდა ფელეტონი „სიმკაცრე და ხუმრობა“, რომელიც ეხებოდა მოქ. ლიპარტელიანების მიმართ გამოტანილ არასწორ განაჩენს. საქ. სსრ უმაღლეს სასამართლოს თავმჯდომარე ამხ. ბ. ფურცხვანიძე გვატყობინებს, რომ „აშკარად შეუსაბამო დადგენილების ავტორს სსრ უმაღლეს სასამართლოს წევრს ამხ. მ. კარხალაშვილს და დადგენილებაზე ხელისმომწერ ორ დანარჩენ წევრს (ამხ. ა. ფალავანდიშვილს და ა. ლლონტს) დაედოთ სათანადო სასჯელი“.

ლიპარტელიანები პატიმრობიდან გათავისუფლებული არიან.

● „ნიანგში“ მოთავსებულ წერილში: „როგორ ჩქმალავენ აქტები ფაქტებს“ მხილებული იყო კაცრეთის რაიონის სოფ. იორ-მულანლოს კოლმეურნეობის მუშაკების მიერ სახალხო ქონების მითვისების ფაქტები.

როგორც საქართველოს სს რესპუბლიკის პროკურორი ამხ. მ. ლომიძე გვატყობინებს, წერილში მოყვანილი ბრალდებები გამოძიებით დადასტურდა და დამნაშავენი მიცემული იქნენ სისხლის სამართლის პასუხისგებაში.

● „ნიანგმა“ გამოაქვეყნა ფელეტონი „თაღლითი, რომელიც ბოთლში დაიშალა“, რომელიც ეხებოდა ბორჯომის მინერალური წყლის ქარხნის ეკონომისტის მ. რაბინოვიჩისა და სხვათა ბოროტმოქმედებას. როგორც საქ. სსრ უმაღლესი სასამართლო გვატყობინებს, მ. რაბინოვიჩისა და კ. ტაბატაძეს მიესაჯათ შრომა-გასწორების ბანაკში მოთავსება თვითნებულს 25 წლით. დანარჩენ ბრალდებულებს შეეფარდათ სასჯელის სხვადასხვა ზომა.

**მასალები
 სიანგის
 კომპარტისათვის**

„ნიანგის“ მიერ გამოცხადებულ სიანგის კონკურსს უკვე მრავალდამოყვამურენ სხვადასხვა რაიონებიდან. რედაქცია განუწყვეტლივ დებულობს მასალებს, რომლებშიც თავმოყრილია ქართული ენის დამახინჯების იშვიათი „მარგალიტები“.

ამ მასალების გადათვლიერება მზარდულ გუნებაზე აყენებს ნიანგს და მას საჭიროდ მიაჩნია თავის მკითხველებსაც გაუზიაროს ამ „მარგალიტების“ მაგალითები.

ფუბადილის საქალაქთაშორისო ტელეფონით სარგებლობის დარბაზში გაკრულია ცნობა — ტარიფის შესახებ, სადაც ვკითხულობთ: „... დაზარალები, წუთში ღირს...“

ეს ცნობა ულაპარაკოდ უნდა ჩამოიხსნას.

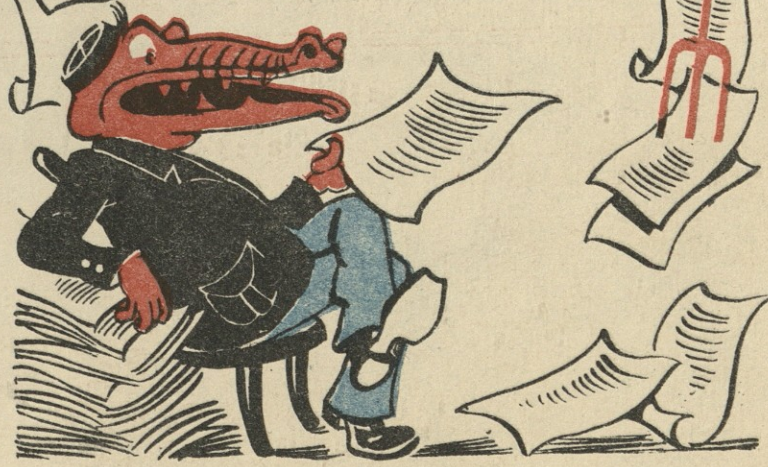
კუთაისის რკინიგზის სადგურში მოუდენიან ქართული ანბანის რეფორმა: ოცდარვა თანხმონის ნაცვლად დატოვებულია — ოცდახუთი. ამოღებულია: წ, ყ, თ.

მატარებლების განრიგის დაფაზე ქართული ასოებით წერია:

„ციფა“, „ტკეიბული“, „ლანსხუტი“, „ჩქალტუბო“.

სოფელ ბანკის წიგნსაცავის აბრაზე არის ორიგინალური, სამსიტყვიანი წარწერა: „სასოფლო დაძოვებიდებელი სძკითხველო“.

ერთი ვკითხოთ გეგეპკორის რაიონის კულტურულ-საგანმანათლებლო მუშაობის განყოფილების მუშაკებს — რა დამოკიდებულება აქვს მათ მიერ ჩამოკიდებულ ამ ახირებულ აბრას ქართულ მართლწერასთან?

რედაქტორი კ ა რ ლ ო კ ა ლ ა ძ ე. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

ახალ დირექტორს აღარ მოეწონა

- ერთი წუთით მხურს მივიბურო თქვენი ყურადღება, დიდად პატივცემულო თქვენგელია!
- ამხანაგო, მე თქვენგელია კი არა, შენგელია ვარ.
- რას ბრძანებთ, თქვენ შენობით ლაპარაკი როგორ გკადრით, პატივცემულო დირექტორო!